

Postanowienie z dnia 25 czerwca 1998 r.

II UKN 106/98

Nie stanowią podstawy prawnej wznowienia postępowania (art. 403 § 2 KPC) zaświadczenia lekarskie wydane po upływie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku i oceniające odmiennie datę powstania inwalidztwa.

Przewodniczący SSN: Teresa Romer (sprawozdawca), Sędziowie SN: Maria Mańkowska, Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 1998 r. na posiedzeniu niejawnym, sprawy z wniosku Leszka C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o rentę rodzinną, na skutek kasacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 15 grudnia 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowieniem z dnia 15 grudnia 1997 r., odrzucił skargę Leszka C. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 1993 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny podał, że wyrokiem z dnia 23 września 1992 r. Sąd Wojewódzki we Wrocławiu oddalił odwołanie Leszka C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w W. z dnia 27 sierpnia 1991 r., którą odmówiono mu prawa do renty rodzinnej po ojcu inwalidzie wojennym, ponieważ inwalidztwo wnioskodawcy powodujące całkowitą niezdolność do pracy (II grupa), powstało po ukończeniu przez niego 16-tu lat. Sąd Wojewódzki na podstawie dowodu z opinii biegłego psychiatry ustalił, że wnioskodawca [...] nie był inwalidą II

grupy przed 16-tym rokiem życia. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił rewizję wnioskodawcy od tego wyroku Sądu Wojewódzkiego, ponieważ ustalenia tego Sądu uznał za prawidłowe. Sąd Apelacyjny zwrócił szczególną uwagę na to, że warunkiem przyznania renty rodzinnej jest stwierdzenie, iż inwalidztwo II grupy powstało przed ukończeniem 16 lat. Sama data powstania, czy rozpoznania choroby, jest dla nabycia prawa do renty bez znaczenia. Decydująca jest data powstania całkowitej niezdolności do pracy.

Skargę o wznowienie postępowania zakończoną tym wyrokiem wnioskodawca uzasadnił treścią art. 403 § 2 KPC, ponieważ uzyskał nowe dowody mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Dowodami tymi są zaświadczenia lekarskie z dnia 3 lutego 1996 r. i z 18 czerwca 1996 r., z których wynika, że choroba psychiczna powstała u niego przed szesnastym rokiem życia. Odrzucenie skargi o wznowienie postępowania Sąd Apelacyjny uzasadnił tym, że zgodnie z treścią art. 403 § 2 KPC, na który to przepis skarga się powołuje, można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, a które mogły mieć wpływ na wynik sprawy. Sąd Apelacyjny stwierdził, że uzyskanie, po uprawomocnieniu się wyroku, zaświadczenia lekarskiego zawierającego ocenę stanu zdrowia badanego odmienną od wyrażonej przez biegłego lekarza w poprzednio zakończonym postępowaniu, nie stanowi późniejszego wykrycia takiego środka dowodowego, jaki ma na uwadze przepis art. 403 § 2 KPC.

W kasacji wniesionej od tego postanowienia pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie przepisów postępowania przez przyjęcie, że złożone przez wnioskodawcę zaświadczenia lekarskie nie stanowią wystarczającej podstawy wznowienia postępowania. Skarga kasacyjna powołuje się ogólnie na naruszenie przepisów postępowania, nie podając w jaki istotny sposób Sąd naruszył je w zaskarżonym postanowieniu.

Mimo tych uchybień kasacji Sąd Najwyższy rozpatrzył ją merytorycznie, albowiem zaskarżone postanowienie dotyczyło wyłącznie art. 403 § 2 KPC, a więc przepisu postępowania.

Wbrew zarzutom kasacji, postanowienie to zapadło zgodnie z treścią art. 403 § 2 KPC. W postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 31 maja 1993 r., dla ustalenia daty powstania całkowitej niezdolności

wnioskodawcy do wykonywania jakiegokolwiek zatrudnienia w normalnych warunkach, biegły lekarz sądowy w opinii uwzględnił zaświadczenie dr G., dotyczące daty powstania schorzenia wnioskodawcy i stwierdził, że nie stanowi ono wystarczającej podstawy do orzeczenia daty powstania inwalidztwa II grupy. Biegły szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko w odniesieniu do zaświadczenia dr G. Zaświadczenie lekarskie z dnia 28 czerwca 1996 r., na podstawie którego wnioskodawca domagał się wznowienia postępowania powołuje się właśnie na zaświadczenie dr G. Na podstawie zaświadczenia tego lekarza, w zaświadczeniu z 28 czerwca 1996 r. zawarte jest stwierdzenie o całkowitej niezdolności wnioskodawcy do pracy od dzieciństwa. Drugie z załączonych zaświadczeń powołuje się „na względy humanitarne i fakty”.

W tych okolicznościach zaskarżone postanowienie, którym Sąd odrzucił skargę o wznowienie postępowania, jest zgodne z treścią art. 403 § 2 KPC. Środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 KPC. Taką uchwałę podjął Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów w dniu 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68 (OSNC 1969 nr 12, poz. 208). Zaświadczenia lekarskie, na podstawie których wnioskodawca domaga się wznowienia postępowania zostały wydane po upływie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku Sądu Apelacyjnego i nie mogą stanowić podstawy wznowienia postępowania, pomijając już ich treść. Uzyskane po uprawomocnieniu się wyroku świadectwo lekarskie, które przedstawia wyniki badań wnioskodawcy i zawiera ocenę zdrowia badanego odmienną od wyrażonej w zakończonym w poprzednim postępowaniu sądowym, nie stanowi późniejszego wykrycia takiego środka dowodowego, jaki ma na uwadze art. 403 § 2 KPC. Na ten pogląd, wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1975 r., III PZ 4/75 (OSN 1976 nr 2, poz. 38), trafnie powołał się i podzielił go Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu.

Ponieważ zaskarżone postanowienie zapadło bez naruszenia art. 403 § 2 KPC, Sąd Najwyższy na mocy art. 393¹² KPC oddalił kasację jako nie uzasadnioną.
[...]

=====